

Együtt lakás vs. külön élés - okok és kérdések

Megint tele vagyok gondolatokkal, de mire oda jutok, hogy végre leírjam, elfelejtem a felét. Sebaj, legalább ezt felírtam, hogy írjam le.

Adottak a nagyszüleim, akik bár néhány utcányira laknak, mégis ritkán látom őket - tudom, ez leginkább az én hibám, de valamiért nem alakult ki bennem, hogy átmenjek hozzájuk. Tudatosan rá kellene szoktatnom magamat, hogy néha átmenjek beszélgetni. De vajon miért alakult így? Sokszor emlegetik, hogy régen a családok együtt éltek a házakban, több, ritkán 4 generáció is egy fedél alatt. De változnak az idők, és mindenki "önálló" akar lenni...hogyan egy barátom szavait idézzem: "igen, elköltözött a szüleitől, már önálló...és végül is csak a főnökétől, a főbérletől és az iskolájától függ, mástól nem". De mi értelme van? Egy másik ismerősöm nemrég említette, hogy nem szeretne újra együtt lakni a szüleivel, mert nem bírják elviselni egymás szokásait. És itt van a nagy probléma.

Az, hogy nem vagyunk **hajlandóak elviselni egymást**. Pár napja volt valamelyik újságban egy idézet egy gyerektől, csak egy mondatot emelnék ki: "és autóba szállt mindenki, hogy ne kelljen egymást elviselniük". És milyen igaza van. Kényelmes csak magad után takarítani, kényelmes csak magadról gondoskodni...de ez élet nem erre van kitalálva.

Nem hallgatjuk meg az öregeket, mert unalmasnak tartjuk, amit mondani akarnak...az öregek pedig nem hajlandóak hallgatni, mert mondani akarnak. Ez ördögi kör, és nem tudom, hogyan lehet megtörni, de biztos, hogy nem azzal, hogy inkább mindenki menjen a világba és élje az életét vagy magányosan, csak a párjával vagy nagyon kis családi körrel.

Nekem is nehéz lenne változtatni. Bennem is kialakult az elmúlt években a "magányos farkas" szindróma, főleg, hogy sokáig pár nélkül voltam. De azt érzem, hogy ez így nem jó. Senki sem hajlandó megszokni valakit, mert ellenkezik vagy nem egyezik pontosan a másik szokása, hiszen "én ilyen vagyok, nekem így jó"... Tudom, hogy az önzőség = túlélés korát éljük, amikor nem lehet és nagy igazán tud nagylelkű lenni az ember...de mint annyi más, sem a mosoly, sem a türelem nem kerül semmibe. Még tovább is él az ember, ha nyugodtan él.

Személy szerint Jóbarátok-rajongónak mondhatom magam. De ott is elviselik egymást - igaz, hogy nem nagyszülőkkal vagy szülőkkal élnek, de más hely, más szokások és más viszonyok vannak Amerikában, mint itt, és ki tudja, mi igaz egy TV műsorból. De ha nem is igaz, van benne példamutatás, és az, hogy a hibáikkal együtt fogadják I egymást. Igaz, hogy nem élnek folyamatosan egy fedél alatt, de igen-igen gyakran vannak együtt - ami azért sokban hasonlít.

Rá kellene vennünk magunkat, hogy végre változtassuk valahogyan a dolgokon. Hogy igenis elviseljük egymást - de persze ezért **mindenkinek** tennie kell. Nem nekem, nem Pistinek, hanem mindenkinek.

Csak egy példa, ami sokunkat érint: tömegközlekedés. Engem nagyon zavar, hogy hulla fáradtan, edzés után nem tudok leülni a buszon, mert annyira undorító az ülés. De miért az? Nem, egyáltalán nem mert öregek a buszok. A szövetülések nem öregek. Arról van szó, hogy az emberek felszállnak a munkaruhájukban a buszra, és le is ülnek az éppen szobamázolástól nem túl tiszta nadrágban. Koszosan, mással nem törődve.****

Odafigyelés. Türelem. Együtt.

Nem lenne olyan nehéz, ha akarnánk. És sokkal jobb lenne.

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2005-10-29 20:26 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC , to canonical URL <https://petermolnar.net/journal/egyutt-lakas-vs-kulon-eles-okok-es-kerdesek/> , licensed under CC-BY-4.0 .